

Advent, mint elhívásunk és kiválasztottságunk megerősítése

Ige: „Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak, Jézus Krisztusnak az igazsága által: Kegyelem és békesség áradjon rátok bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében. Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való az ő megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott, amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek, kikerülve azt a romlottságot, amely a kívánság miatt van a világban. Éppen ezért minden igyekezettel azon legyetek, hogy a ti hitetekhez bőségesen adjatok még erényt, az erényhez ismeretet, az ismerethez pedig önuralmat, az önuralomhoz türelmet, a türelemhez kegyességet, a kegyességhez testvériességet, a testvériességhez szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek sem tétlenek, sem gyümölcstelenek a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében. Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezett a régi bűneiből való megtisztulásáról. Azért, testvéreim, még inkább igyekezzetek megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezeket teszitek, soha nem buktok el. Mert így gazdagon megadatik nektek a bemenetel¹ [ἡ εἴσοδος, -ou] a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába. 2Péter 1: 1-11.

Péter apostol a mi Krisztushoz való készülődésünkben mindennél azt tartja a legfontosabbnak, hogy üdvösségre elhívott és kiválasztott voltunkban megerősödjünk, illetve megerősíttessünk. Nem véletlenül, hisz a hitben való növekedésünk szinte minden nap derékba van törve, méghez a többszörösen is.

Az apostoli tanítás szövegösszefüggése is igen figyelemre méltó. Péter azt tanítja, hogy a Krisztushoz való tartozásunkban olyan állapotok közepette kell növekednünk és megerősödnünk, amikor a világ a maga válogatott istenkáromlásait és hazugság özönét árasztja reánk. Ma már a fizikai testünkben érezzük, ahogy számunkra felfoghatatlan sötét erők napról napra és óráról órára hatalmas lépésekben bontják le, rombolják szét, dózerolják el azokat a fizikai (országhatárok, lakossági arány, templomok), törvényi (lásd a legújabb alaptörvény módosítását), tudás és ismeretbeli (keresztyénység más Krisztus megtagadó vallással vagy ideológiákkal történő lecserélése), valamint a szellemi (a közösségek szétrombolása, az istentisztelet és közös imádság megszüntetése) erősségeket, amelyek az élet és az igazság városát oltalmazták és védték. Mindezen keresztül pedig annak a beszédternek a vákuumtalanítása², azaz totális megszüntetése történik, amiben elmondható és elbeszélhető lehetne az Úr Jézus Krisztusnak igazsága (2Péter 1: 1), az *Isten* velünk való *ereje*³ és az Ő nekünk és rólunk szóló örömhíre (evangéliuma).

---

¹ „ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰωνίον βασιλείαν τοῦ κυρίου” Ugyanaz az *exodus* szóból ismert szó van, ami bennünket az Egyiptomból való kijövetelre emlékeztet. Olyan hatalommal történő kijövetel, illetve kihozatás ez, ami egyben az üdvösségre való bemenetel is! Ez tulajdonképpen a halálból életbe való átvitelésünk, amiről Jézus maga tanít a János 5: 24-25-ben! „Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiaának szavát, és akik hallják, élnek.” Ján 5:24-25.

² Köztudott, hogy a vákuumban a hang nem terjed! A beszéd pedig hang.

³ Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, *Istennek ereje*. Mert meg van írva: Elvesztem a bölcsenek bölcsességét és az értelmesekek értelmét elvetem. Hol a bölcs? hol az írástudó? hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-e Isten e világnak bölcsességét? Mert

E beszédter megsemmisítésével az emberi elme teljes sötétségbe borul, nem lát, nem hall, nem ért, nem alkot és már nem is beszél, a siket-némaság (Márk 9:25) szelleme láncolja meg, s a vakság és a teljes bénultság (Luk 13:11 és 16) szelleme kötözi meg. Mostanra már oda jutottunk, hogy akiben a legkisebb isteni értelem felvillan, mint az éjszakai fronton az ellen orvlövésze azonnal rálő a cigaretta fényére, úgy ostromol meg a sötétség teljes hadigépezete, hogy letörölje e halál birodalmának egeről az isteni élet és világosság alig pislákoló legparányibb jelenlétét is.

Urunk első eljövetele idején is éjszaka volt. Látszólag Betlehemben is „egy átlagos éjszaka (volt), átlagos bárányokkal és átlagos pásztorokkal. És ha Isten nem olyasvalaki lenne, aki szereti elrejtteni magát, hogy a kereső ember a rejtekhelyéért keresse meg Őt, akkor az Egyszülöttje eljövetele a világba teljesen észrevétlenül tűnt volna el. A bárányokról és a pásztorokról mindenki megfélekedezett volna, és többet soha senki nem építene vagy játszana betlehemest és nem hallgatnánk igehirdetést arról, hogy miként ismerték fel üdvözítőjüket a pásztorok a jászolban, a napkeleti bölcsek a csillag megjelenésében, s hogyan találták meg a bűjöska játékában a betlehemi istállóban elrejtőzött Istent.

Ma pontosan így van. Ha pedig a gyülekezetben is kialszik az evangélium és a benne lévő Jézus várásának világossága, akkor teljesen elbeszélhetetlen lesz, nemcsak a váltság maga, hanem az Úr küszöbön álló megjelenésének szent igazsága és valósága is!

Az utolsó idők csúfolóinak repertoárjában ott van Urunk eljövetelének és dicsőséges megjelenésének ez az Igében hallott bemocskolása és kigúnyolása is. Számunkra Krisztus közelsége és örök üdvösségünket elhozó dicsősége szent és igaz, amit egyre jobban, sóvárogva várunk. A csúfoló viszont pontosan ezt a visszajövetelt homályosítja el és hozzáfűződő szent várakozásunkat és éber készülődésünket tapossa sárba, s vele együtt az Úr dicsőséges visszajövetelére való elkészítettetésünket is. Milyen szomorú, ha ehhez a pusztító munkájához a testünkben még egy régi szövetségest is talál, mert akkor a Lót feleségének sorsát kockáztatjuk, aki bár kivitetett Szodomából, mégsem tudott elszakadni a fertő városától, így visszatekintett, de akkor azonnal szörnyet is halt. Ez a visszavagyódás a szívünkben szakít szét és valóságos kőszoborrá bénít és azonnal meg is öl. Isten Lelke ettől akar megmenteni!

Mint az Édenben úgy most is a gúnyolva kísértő tagadás és hazugság formájában kérdez:

- Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy marad a teremtés kezdetétől fogva. 2Péter 3: 4. Csakugyan azt hiszed, hogy Ő még visszajön? Éppen érted jönne el? Hát nem éppen olyan változatlan minden, amióta az atyák ígéretet kaptak, majd reménytelenül és becsapva meg is haltak? Vedd észre, hogy egy nagy átverésben hiszel és reménykedsz!

Péter a válaszában azt mondja, hogy a Sátánnak ezek a hangadói kész akarva nem akarják látni, hogy minden pontosan ellenkezőleg van az ördögi hazugságok hamis állításához képest. Krisztus Urunknak már a karácsonyi eljövetelével megváltozott minden és az Ő újból való megjelenését nem egy változatlan világ, hanem egy gyorsulva az Isten terve szerint változó és az Ő akarata szerint felbomló világ fogja fogadni. A sátáni hazugság pontosan ezt a gyorsulva felbomló világot tagadja, vagy hazudja a magáénak, mintha maga lenne a fő mozgatója. Nem! Bizony a mi Mindenható Urunk teljhatalma műveli ezt! S bár a saját bőrünkön érezzük már, hogy az ördögi szétdobáló az élet és a halál mezsgyéjére állít, hogy ott szétszedjen bennünket, de akkor ugyanezen a limeszen, maga az Úr áll mellénk az ő Igéjével. Aki hisz és segítségül

---

minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. 1Kor 1:18-21.

hívja az Úr nevét a halálból átmegy az életbe, aki viszont a csúfolóra figyel az Úr szavára a világgal együtt bomlik szét, és a halálból a halálba megy át. Most ugyan nem látjuk, de tudjuk, hogy most Urunk beszéde formál, tart meg és visz át az örök életbe, megjelenése órájában pedig az átvitetésünknek (János 5: 24-25) ez az igazsága fog teljesen lelepleződni és a test feltámadásával tökéletes teljességére eljutni!

Karácsonykor az „*olyanok lesztek, mint Isten*” világába eljött a „*legyen nekem a Te beszéded szerint*” kéréssel, kiáltással, fohással és imádatokkal körülhatárolt Isten országa. Az örök ország tehát elkezdődött, a mulandó pedig a végére érkezett, de amiképpen a *mag* és a *fűszál* állapot nem létezhet együtt és egyszerre, úgy vette át az örök ország minden romlandóság és mulandóság helyét. Engedjük, hogy tanítson a természet! Egy búza, vagy más növény magját, ha elvetjük, az elvetett mag egyre gyorsabban fogja elveszíteni maradandónak látszó mag határait és kerül a teljes a maradandónak tűnő állaptának elvesztése állapotába, viszont ugyanakkor a belőle kihajtó új és élet állapotú zöld élet a tökéletesen a helyére lép.

Lukács beszámolója szerint karácsonykor a Názáreti Szűz pontosan ugyanezen a határvonalon állt és a Gabriel közvetítésében hozzá szóló Isten igéjére hallgatott, majd az Isten jókedvének szent akaratát így visszhangozta:

- Legyen nekem a Te beszéded szerint! Nem az Úr angyalának mondta ezt, hanem magának az Úrnak.

Ki gondolja azt, hogy Mária akkor egy fegyver és elenségmentesített békés határsávban állt? Bizony nem, ez nem a betlehemi mező idillje! Akkor és ott ő csak a leghatalmasabb erejű arkangyal oltalmában állhatott meg, a gonoszság erőinek ösztüzében, melynek mindenikje az Isten Igéje elleni és Urunk Jézus megfogadását megakadályozó káromló és gyalázatos támadás volt. Nem, bizony nemcsak József esetében volt ez egy élet-halál komolyságú lelki tusa, amiben Józsefnek ősatyjához Jákobhoz hasonlóan (1Móz 32:1-32) kellett küzdenie, Mária hasonlóképpen küzdött meg a legboldogabb édesanya szent nevéért.

Kérdezzük hát meg! Nem volt elég Istennek az asszony által Istennek mondott IGEN? A válasz pedig az, hogy úgy van, nem volt teljes értékű, még akkor sem, ha azt akkor és ott élete árán mondta ki. Elég volt ahhoz, hogy az új élet megfogadjon, de ahhoz már nem, hogy a prófécia a Dávid házára vonatkozóan is beteljesüljenek, ahhoz a József IGENjére is szükség volt. Másfelől az Édenben történt bűneset óta tudjuk, hogy a jó és gonosz tudás fájának tiltott gyümölcse csak akkor kezdett hatni (1Móz 3:6-8), amikor Ádám maga is evett belőle. Míg csak az asszony mondott hitetlen igent a hazugság atyjának, a bűn és halál nem vethette meg a lábát az emberek világában. Nem is az asszonyt vont a felelőségre elsőnek az Úr, hanem a férfiembert (1Móz 3:9-19).

Két évezreddel ezelőtt Názáretben a bűneset fordítottja történt! A hasonlóság pedig az, hogy most is előbb az asszony mondott igent, de most már hittel és az élő Istennek, a folytatásban pedig ezt a boldog IGENt konfirmálja az Ádám, a Noé, az Ábrahám és Dávid sarjából való férfi, József! Általa lesz a Názáreti Jézus a zsidók királya, amint azt maga Pilátus hagyta reánk. Mikor tehát Mária kiáltására, hogy legyen neki mindenben az Isten beszéde szerint az ördögi kísértő kudarcot vallott és futnia⁴ kellett, nem futott messzire, hanem bepróbálkozott Józsefnél is, Lukács pedig csak az ő lelki tusáját tárta elénk, de az, a lényegét tekintve a Mária szellemi küzdelme is volt. Mária a Sátán káromlásainak sorozattüzének vetett véget Isten Igéjéhez ragaszkodó hitvallásával, melynek lényege az, hogy semmi se legyen úgy, ahogyan én, vagy a

---

⁴ Engedelmeskedjétek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Jak 4:7.

hazugság angyala akarja, de minden hajszálpontosan a Te beszéded szerint legyen nekem! Tanuljuk ezt meg tőle!

Isten tehát nem akarja azt, hogy a világgal együtt magunk is bomlásnak induljunk, mintha a világból valók volnánk, mert nem vagyunk, romolhatatlan magból születünk és teremtettünk Krisztus által! Ez az utóbbi a mi az Isten Beszédében meghatározott igazi eredetünk és maradandó identitásunk; ragaszkodnunk kell hozzá, vagyis pontosan ebben erősítsünk meg!

Mária tehát az élet-halál szakadékjának omladozó peremén állva kiáltott Istenhez, kinek arcát akkor és ott Gabriel arkangyal jelenítette meg számára. Tisztaszívű (Máté 5:8) igaz emberként (Zsolt 11: 7) látta az Isten arcát! Mária egeken áthatoló segítségért és szabadításért való könyörgése tehát azonnal a legfelsőbb menny királyi trónusa előtt harsogta át a mindenséget. Kiáltása meghallgattatott az Úr Szava pedig megelevenítette őt (Zsolt 119: 47-50), hisz élvén ember nem láthatja az Isten arcát (2Móz 33:20), hanem csakis a Krisztus halálán át. Az embernek által kell mennie a Krisztus Jézus halálán ehhez a látáshoz! S mivel az élet az Isten Fiában van (1János 5: 11) Mária Ő általa lett az Ige igaz értelme szerint *minden élők anyja* (1Móz 3:20)! Az Isten beteljesedett akarata előtt az Úr angyalai leborultak, a Sátán seregi megszágyenülve zuhantak a mélybe. Mennyen, földön és a föld alatt is mindenekelőtt nyilvánvalóvá lett az Úr hatalma és ellenállhatatlan Szavának diadala, a szűz az Isten Igéje által megfogant, hogy a Fiúisten öltön magára testet benne és általa.

Lássuk meg végre, hogy a földi cselekvés szintjén minden látványosság nélkül ott a belső szoba csöndjében pusztán a próféták és az angyal által felhangosított Isten Igéje szólalt meg, Mária részéről pedig a szíve legmélyéről felszakadó Ámen, vagy „*legyen nekem a te beszéded szerint*” ígéretet és életet megragadó esedezés és könyörgés. De a rejtettségben, a lét és nemlét kereszteződésének anyaméhében az élet Igéje vett diadalt minden halál és romlás felett! Csak Ige szólt, de e szózat hallatán a teremtett mindenség azonnal úgy sorakozott fel, világosság és sötétség, élet és halál, hogy a maga idejében lehulljon a lepel a testet öltés titkáról és az Isten Messiása álljon szemtől szembe előttünk.

Bizony pontosan ilyen hatalmas az Isten hozzánk szóló beszéde most is. Az érthető Szó most is magában hordoz mindent, amit Teremtő Atyánk cselekszik Általa. E hallható Szó pedig azt műveli, hogy a teljes teremtett mindenség most is úgy sorakozzon föl az Isten beszéde megvalósítására, hogy műve a maga idejében a teljes dicsőségében lepleztessék le és mi az Isten hatalmas és dicsőséges Messiása előtt borulhassunk le majd pedig menyegzői asztalanál ülhessünk szemtől szemben Ő előtte.

Mivel a világban az Úr Igéjének megfelelően működő és az Isten tervét követő bomlás, mint mindeneket elemeire szétbontó tűz bennünket sem kímél, Péter felteszi a kérdést:

- „Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyenek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, akik várjátok és siettetnétek az Isten napjának eljövételét, amikor az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakozik.” 2Péter 3: 11-13.

Amikor tehát a hazugság és hamisság egei reánk szakadnak milyeneknek kell lennünk, hogy magukkal együtt el ne sodorjanak? Ha a világ felbomlik is, nekünk a Krisztus egész-ségében és épségében kell megmaradnunk! De miképpen lehetséges ez?

Amikor tehát a világ a magának tulajdonított szétbomlasztó erőit bocsátja reánk akkor nekünk még jobban kell igyekeznünk, hogy az Isten elhívásában és az Ő általa kiválasztott voltunkban megerősödjünk!

Milyen legyen ez a foglalatosság?

Péter ezt így határozta meg:

- „Éppen ezért minden igyekezettel azon legyetek, hogy a ti hitetekhez bőségesen adjatok még erényt, az erényhez ismeretet, az ismerethez pedig önuralmat, az önuralomhoz türelmet, a türelemhez kegyességet, a kegyességhez testvériességet, a testvériességhez szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek sem tétlenek, sem gyümölcstelenek a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.” 2Péter 1: 5-8. „Mert ha ezeket teszitek, nem fogtok megbotlani soha!” 2Péter 1: 10. „Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezett a régi bűneiből való megtisztulásáról.” 2Péter 1: 9.

Péter elsődleges feladatának tartotta, hogy maradandó módon emlékeztesse erre a küzdelemre az Úr mindenkori nyáját; most is pontosan ez történik, minden közösségi együttlétünk ezt a célt szolgálja, különösen a sákramentumos istentiszteleteink!

Kérdezzünk rá önmagunkra! Mi az, amire valójában törekszünk? Mi az, ami a figyelmünk javát leköti? Mire, illetve kire összpontosítunk? Miben erősítjük magunkat? Mennyi, főleg minőségi időt szánunk arra, hogy Urunk megerősítsen minket az általa való elhívásunkban és kiválasztott voltunkban? Milyen erősen tudjuk azt, hogy Isten, a mi Atyánk Krisztusban az örök életre hívott el, választott ki, készítet el és készít el, és visz a halálán át bennünket az Ő dicsőségébe?

Ez a tudás és ismeret milyen mélységig, magasságig, szélességig és hosszúságig járja át a lényünket? Csak a fejünkben van, vagy a vérünkön át már a teljes, a múltbéli, a jelenlegi és a jövőbeli ember voltunkat is betölti?

A cél és a tét nem kevesebb, mint az, hogy az élet halál szakadozva omladozó szakadékjának peremre jutva, teljes szívünkben kiáltunk Urunkhoz és Istenünkhöz:

- Legyen nekem, ne a csúfolódó gyalázatos mondásai, hanem mindenben a Te Igéd szerint!

Ez a kiáltás tehát a mi dicsőséges bemenetelünk a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába (2Péter 1: 11)!

„Azért, szeretteim, - folytatja Péter apostol - ezeket várva igyekezzetek, hogy szeplő és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” 2Péter 3: 14. Hiba és szeplő nélkülivé pedig úgyszintén az Ige fürdője által⁵ lehetünk! Ha Krisztust úgy fogadjuk be és tartjuk meg, ahogyan kell! Pál ezt mondja:

„Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé. Félek azonban, hogy amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak [és eltávolodnak] a Krisztus iránt való egyenességtől. Mert hogyha az, aki jó, más Jézust prédikál, akit nem prédikáltunk, vagy más lelket vesztek, amit nem vettetek, vagy más evangéliumot, amit be nem fogadtatok, szépen eltűnétek.” 2Kor 11:12-14.

„Ti azért, szeretteim, mivel (...) tudjátok ezt, vigyázzatok, nehogy a gonoszok tévelygései magukkal sodorjanak, és a saját erősségeitekből kiessetek, hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Övé a dicsőség most és örökkön-örökké (2Péter 3: 17-18).” Ámen.

---

⁵ Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által, Melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; Tit 3:5-6.